

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115205671
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2115205671.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a členov senátu JUDr. Kataríny Slováčekovej a JUDr. Daniela Ilavského v sporovej veci žalobcov: 1/ O. C., nar. XX. M. XXXX, bytom H., D. C. XXXX/X a 2/ L. C., nar. X. O. XXXX, H., bytom D. ulica XXXX/X, obaja zastúpení advokátkou: Mgr. Marianna Paulíková, Bratislava - mestská časť Karlova Ves, Karloveské rameno 8/A, proti žalovanému: S. C., nar. XX. M. XXXX, bytom H., o vypratanie bytu, o odvolaní žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Trnava z 18. novembra 2020 č. k. 22C/125/2015-183 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalobcom 1/ a 2/ p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie I/ žalovanému uložil povinnosť vypratať byt č. XX nachádzajúci sa na 2. poschodí na ulici B., vchod B. XX v H., bytového domu - B. XX, XX, XX, XX, XX, XX súpisné číslo XXXX, ktorý je postavený na parcele registra „C“ parcelné číslo 8399/55 nachádzajúci sa v kat. území H., obec H., okres Trnava, vedený Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XXXX a odovzdať ho žalobcom 1/ a 2/ v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a II/ a žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Právne svoje rozhodnutie čo do veci samej odôvodnil aplikáciou čl. 8 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), ako aj § 123, § 126 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „O.z.“).

3. Vecne ho odôvodnil tým, že žalovaný užíva byt bez právneho dôvodu, v dôsledku čoho majú žalobcovia právo domáhať sa ukončenia neoprávnených zásahov žalovaného do vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaný v čase podania žaloby ani v čase rozhodovania nemal vlastnícke právo k bytu, ani prípadnú nájomnú zmluvu na predmetný byt, a teda nemal platný právny titul k bývaniu v predmetnom byte po uplynutí lehoty 5 dní odo dňa obdržania kúpnej ceny v plnej výške, pričom prvá časť kúpnej ceny slúžila na vyplatenie zostatku úveru v ŠFRB a druhá časť bola zaplatená prevodom na účet dňa 17. decembra 2014.

4. Rozsudok napadol riadnym a včasným odvolaním žalovaný s návrhom na jeho zmenu tak, že žalobu zamietne alebo napadnuté rozhodnutie zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne a nezákonné, nakoľko vychádza z nesprávnych skutkových a právnych záverov. Podľa názoru odvolateľa súd neprihliadal na všetky okolnosti, ktoré mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej a vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, v dôsledku čoho nedostatočne zistil skutkový stav veci a tento nesprávne právne posúdil, výslovne iba v prospech žalobcov, pričom akúkoľvek ochranu vlastníckych práv žalovaného ako pôvodného vlastníka úplne odignoroval. S poukazom na uvedené žalovaný navrhuje, aby odvolací súd v rámci preskúmania napadnutého rozhodnutia venoval dôležitú pozornosť aj ostatným okolnostiam ohľadom prevodu vlastníctva nehnuteľnosti a tieto náležitým spôsobom vyhodnotil a tomuto odvolaniu vyhovel. Ak by súd prvej inštancie skúmal všetky rozhodujúce skutočnosti, na ktoré žalovaný počas celého konania poukazoval, dospel by k iným skutkovým záverom a v konečnom dôsledku aj právnym záverom odôvodňujúcim postup súdu pre zamietnutie podanej žaloby ako nedôvodnej. Súd prvej inštancie sa iba stroho zamerl na existenciu/neexistenciu právneho titulu, na základe ktorého by žalovaný bol oprávnený nehnuteľnosť užívať, ale úplne odignoroval akékoľvek okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy, ako aj či boli splnené všetky náležitosti právneho úkonu tak, aby bol tento platným a účinným, teda spôsobujúcim riadne právne účinky sledované zákonom, napriek tomu, že tieto boli žalovaným počas konania namietané, čím mu odoprel právo na spravodlivú a účinnú ochranu jeho vlastníckych práv. Ako vyplýva z prednesov odvolateľa, z týchto je nepochybné, že žalovaný „nemal“ záujem previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti, pričom pri uzavretí kúpnej zmluvy bola využitá jeho finančná tieseň a znížená rozpoznávací schopnosť, kedy bol nepochybné uvedený do omylu, čo namietal už v odpore podanom proti rozkazu na plnenie. V skutočnosti žalovaný potreboval pôžičku na rekonštrukciu bytu a vyplatenie dlhov, ktorá mu bola sľúbená ale „pod podmienkou“, že podpíše predložené listiny, s ktorými obsahom sa ani nemal reálnu možnosť predtým riadne oboznámiť. V presvedčení, že sa jedná o zmluvu o pôžičke, v skutočnosti podpísal kúpnu zmluvu, čo vzhľadom na jeho osobu a pomery, či vtedy pretrvávajúce problémy s alkoholom nemal ani možnosť adekvátne posúdiť. V danom prípade sa jedná nielen o relatívnu neplatnosť právneho úkonu v zmysle ust. § 39a O.z., keďže žalovaný konal v omyle, ale tento nebol urobený ani slobodne a vážne, čo spôsobuje jeho absolútnu neplatnosť v zmysle ust. § 37 ods. 1 O.z., ktorá nastáva priamo zo zákona. Aj keď žalovaný na tieto okolnosti uzavretia tohto právneho úkonu poukazoval, a to už v rámci predmetného konania, ako aj v konaní pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 27C/234/2016, v právnej veci o určenie vlastníctva, ktorého konečné rozhodnutia sú obsahom spisového materiálu, súd prvej inštancie bol povinný na túto absolútnu neplatnosť prihliadať, aj bez návrhu (ex officio), čo sa však nestalo, čím postupoval v rozpore so zákonom. Ak subjektu chýba vôľa, ide o právny úkon absolútne neplatný, kedy právny úkon vôbec nevznikne, ako v danom prípade, nakoľko mu chýba podstatný pojmový znak právneho úkonu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný svojím konaním nesledoval vyvolanie právnych účinkov, ktoré zákon spája s prevodom vlastníctva nehnuteľnosti, o čom svedčí aj skutočnosť, že z vykonaného dokazovania v predmetnej veci ani v konaní o určenie vlastníctva nevyplynulo, že by chcel byť predat'. Rovnako nebolo preukázané, že by sa nachádzal v takej situácii, že by bol nútený svoju životnú situáciu riešiť až predajom nehnuteľnosti, pričom takýmto konaním by sa navyiac dostal len do horšej situácie bez zabezpečenia ďalšieho bývania. V súvislosti s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu žalovaný poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5MCdo/11/2009 zo dňa 19. októbra 2010, v zmysle ktorého „Ak právny úkon trpí vadami vôle /nebol urobený slobodne a vážne alebo trpí vadami prejavu vôle nebol urobený určite a zrozumiteľne/, je absolútne neplatný. Právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinnosti. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona /ex lege/, a pôsobí od začiatku /ex tunc/ voči každému. Toto právo sa nepremlčuje ani nezaniká, pretože z takéhoto úkonu právne následky nenastanú, a to ani dodatočným schválením /ratihabíciou/, ani odpadnutím vady prejavu vôle /konvalidáciou/. Súd musí na túto absolútnu neplatnosť, prihliadať, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez, návrhu z úradne povinnosti“. Skutočnosť, že odvolateľ chcel požičané peniaze použiť na rekonštrukciu bytu, potvrdzuje aj výpoveď svedka F. N. (realitného makléra), realizovaná v rámci konania o určenie vlastníctva, ktorý navrhol nízku predajnú cenu bytu a navyiac uviedol, že byt bol zdevastovaný. Pôžičku chcel rovnako použiť aj na vyplatenie dlhov, čo svojou výpoveďou potvrdila samotná svedkyňa S. G., ktorá v rámci konania o určenie vlastníctva uviedla, že so žalovaným išla do banky, pretože jej bol dlžný peniaze. Rovnako svedkyňa potvrdila, že žalovaný ju oslovil s tým, že má dlhy a nevie ako sa ich zbaviť, pričom nemal na mysli iba dlh voči ŠFRB, ktorý sa snažil splácať. Samotná svedkyňa ho za týmto účelom nakontaktovala na realitného makléra pána N., ktorý mu mal sprostredkovať danú pôžičku, aj keď zostáva otáznym, prečo ho nakontaktovala práve na osobu zaoberajúcou sa realitnou činnosťou a nie na finančného poradcu. Z výpovede svedkyne vyplynulo, že z obliadky bytu pochopila, že sa jedná o predaj bytu, pričom o

pôžičke sa nehovorilo, teda už len z jej výpovede je zrejмый neštandardný spôsob poskytnutia pôžičky. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na bod 15. odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 27C/234/2016-69 zo dňa 17. októbra 2018, ktorý je súčasťou súdneho spisu a ktorým súd rovnako vykonal dokazovanie vo veci. Skutočnosť, že žalovaný mal zabezpečiť potvrdenie od správcu, že nemá žiadne nedoplatky na úhradách spojených s užívaním bytu a potvrdenie o zostatku úveru, bez ďalšieho ešte v žiadnom prípade nesvedčí o skutočnej vôli žalovaného byt predať, o to viac, keď informácia o zostatkoch úverov je nevyhnutným podkladom pre skúmanie bonity záujemcu o pôžičku či úver. Tvrdeniu žalobcov ako aj realitného makléra, že žalovaný chcel byt predať, pritom odporuje aj fakt, že sporný byt bol jediným domovom žalovaného a zo svojho príjmu si žiadny nájom dovoliť nemohol a ani nemôže. Je potrebné poukázať, že v praxi sa veľmi často stáva, že „sociálne slabší ľudia“ v domnení, že si požičiavajú iba peniaze, „prepíšu“ svoje jediné obydlie na tretie osoby, ktoré im sľubujú, že v nehnuteľnosti môžu aj naďalej bývať, pričom v konečnom dôsledku prídu doslova „o strechu nad hlavou“, čomu je potrebné venovať dôležitú pozornosť, zvlášť keď sa jedná o ľudí zo sociálne slabšej vrstvy. Ako vyplýva aj z obsahu konečných rozhodnutí vydaných v konaní o určenie vlastníctva, odvolateľ počas konania poukazoval na skutočnosť, že sa malo pravdepodobne jednáť o koordinovanú spoluprácu skupiny osôb, ktorá fingovala poskytnutie pôžičky s cieľom dosiahnuť prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Dôvodné pochybnosti ohľadom skutočného úmyslu žalovaného byt predať pritom vyplýva už len z toho, prečo keď svedkyňa S. G. mala záujem pomôcť žalovanému sprostredkovať pôžičku, táto ho nakontaktovala na realitného makléra a realizovala sa obhliadka sporného bytu. Podľa výpovede svedka F. N., tento pozná žalobcov „skoro celý život“ a za sprostredkovanie bytu si nemal účtovať žiadnu províziu. Pritom jeho tvrdenia si odporujú s tvrdeniami svedkyne S. G., keď uvádza, že o záujme žalovaného predať byt sa mal dozvedieť od pani G., ktorá ale mala pomôcť žalovanému s pôžičkou. Rovnako si odporujú jeho tvrdenia s tvrdeniami žalovaného, keď uviedol, že žalovaný si mal zmluvu prečítať. Žalovaný si pritom zmluvu neprečítal a podpísal ju v presvedčení, že sa jedná o zmluvu o pôžičke, ktorú mu mal poskytnúť žalobca 1. Súd prvej inštancie nevenoval žiadnu pozornosť ani tvrdeniam odvolateľa uvádzaným v konaní o určenie vlastníctva, že po vložení finančnej čiastky na účet žalovaného mal sumu 12.948,17 eur vybrať a v aute túto odovzdať do rúk svedka s jeho prisľubom, že nimi vyplatí dlhy, pričom k ich vyplateniu nedošlo a peniaze žalovaný už nevidel. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný uvedenou čiastkou v ďalšom období nejakým spôsobom disponoval. Otáznym zostáva, z akého titulu si tieto peniaze svedok ponechal. Taktiež neuveriteľným tvrdením je, že svedok si nemal účtovať žiadnu províziu, vzhľadom na nízku kúpnu cenu za byt, ktorá bola pre žalobcov „nepochybne“ výhodná, ako aj že sa jedná o jeho zárobkovú činnosť. Skutočnosť, že žalovaný byt nechcel predať svedčí aj ďalší fakt, že akonáhle sa jeho sestra dozvedela, že v skutočnosti došlo k predaju jeho bytu, podala trestné oznámenie. Aj keď trestná vec bola uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Trnave zastavená, ešte neznamená, že skutok sa nestal. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na pomer menovaného svedka k žalobcom, ako aj k prejednávanej veci, na základe čoho sú dôvodné pochybnosti o nestrannosti či objektívnosti ich výpovede, teda o ich procesnej použiteľnosti. Uzavretím kúpnej zmluvy došlo de facto k zastretiu iného právneho úkonu, a to zmluvy o pôžičke, ktorá zodpovedá skutočnej vôli odvolateľa. Z uvedeného dôvodu, takto zastretý právny úkon je absolútne neplatný pre nedostatok potrebnej vôle odvolateľa ho aj skutočne uzavrieť, a preto v danom prípade platí tento zastretý právny úkon. Súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď sa vôbec nezaoberal všetkými skutočnosťami rozhodujúcimi pre rozhodnutie vo veci samej, keď úplne odignoroval skutočnú vôľu žalovaného uzavrieť zmluvu o pôžičke a nie kúpnu zmluvu, ktorou by sa „zbavil“ svojho jediného obydlia. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatovaný v rozsudku sp. zn. 3Cdo/144/2010 zo dňa 30. marca 2011, v zmysle ktorého „Pokiaľ právny úkonom má byť zastretý iný právny, platí tento iný úkon, ak to odpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti (§ 4 la ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka). Z uvedeného potom vyplýva, že ak má byť určitý právny úkon urobený len „naoko“ /tzv. disimulovaný právny úkon/, je simulovaný právny úkon neplatný z dôvodu nedostatku skutočnej vôle konajúcich subjektov urobiť tento úkon“.

5. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrili žalobcovia v tom smere, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu je vecne správny, keď súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, preto navrhli napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania. Uviedli, že žalovaný vo svojom odvolaní uvádza vyjadrenia a skutočnosti, ktoré s prejednávanou vecou a meritom veci nesúvisia. Odvoláva sa na skutkové tvrdenia z konania o určenie vlastníctva vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 27C/234/2016, ktoré bolo po odvolaní žalovaného (v danom konaní žalobcu) právoplatne a vykonateľne rozhodnuté a podľa ktorého súd žalobu žalobcu (v tomto

konaní žalovaného), ktorou sa žalobca (v tomto konaní žalovaný) domáhal určenia vlastníctva bytu, o ktorom vypratani a odovzdaní sa v tomto konaní rozhoduje, zamietol. Všetky argumenty žalovaného týkajúce sa uzatvorenia kúpnej zmluvy, ako aj či boli splnené všetky náležitosti právneho úkonu tak, aby bol tento platný a účinný, teda spôsobujúci riadne právne účinky sledované zákonom boli riadne, úplne a právoplatne prerokované v konaní pod sp. zn. 27C/234/2016. V súvislosti s tým, odkázali na bod 20 rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 27C/234/2016-69, podľa ktorého „Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že napriek tvrdeniam žalobcu, ktoré však v konaní neboli preukázané, predmetná kúpna zmluva zo dňa 17.12.2014 je platným právnym úkonom, pretože je uzatvorená v písomnej forme, ktorú vyžaduje zákon, je podpísaná účastníkmi záväzkovo právneho vzťahu a tento právny úkon bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Predmetom zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k bytu za celkovú dohodnutú kúpnu cenu vo výške 35.000 eur, pričom predávajúci kúpnu cenu zaplatili.“ Nakoľko Okresný súd Trnava už jedenkrát danú vec prerokoval a v danej veci aj rozhodol, pričom rozsudok Okresného súdu Trnava potvrdil Krajský súd Trnava v plnom rozsahu, bráni opätovnému prejednaniu veci prekážka prejednávanej veci (tzv. res iudicata). Súd v konaní o vypratani a odovzdaní nehnuteľnosti, jednak nemal prejednávať skutočnosti ako na ne poukazuje žalovaný vo svojom odvolaní z dôvodu, že v tomto konaní sa prejednávala povinnosť žalovaného vypratať nehnuteľnosti a ich odovzdanie žalobcom, ale súčasne ani nemohol, nakoľko mu v tom bránila, tak ako na ňu poukazujeme vyššie, prekážka prejednávanej veci. V konaní sp. zn. 27C/234/2016 Okresný súd Trnava ako predbežnú otázku posúdil aj platnosť predmetnej kúpnej zmluvy, teda bolo by nadbytočné posudzovať platnosť predmetnej kúpnej zmluvy aj v tomto konaní. Okresný súd Trnava postupoval správne, keď v odvolaní napadnutej veci konanie svojim uznesením č.k. 22C/125/2015-118 zo dňa 28. septembra 2016 prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 27C/234/2016. Potom ako odpadli dôvody na prerušenie konania, súd pokračoval v konaní. Vec prerokoval a na základe predložených dôkazoch aj správne rozhodol. Okresný súd Trnava dospel k správnym skutkovým zisteniam a súčasne správne právne prejednávajúcu vec posúdil. To, že Okresný súd Trnava žalobe napadnutej odvolaní vyhovet, nemôže považovať žalovaný, že by mal súd nesprávne právne posúdiť zistený skutkový stav, podľa tvrdenia odvolateľa, výslovne iba v prospech žalobcov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nevykazuje žiadne podstatné logické, skutkové ani právne medzery, je preto i objektívne presvedčivým (ktorou presvedčivosťou tu samozrejme je nutné mať na mysli schopnosť presvedčiť kohokoľvek s výnimkou toho, kto má záujem na celkom inom výsledku konania). Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 C.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Súd prvej inštancie vyhodnotil obsah pripojených listinných dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcej z ustanovenia § 191 C.s.p. jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, na základe čoho dospel k správnym skutkovým záverom. Takže súd prvej inštancie zo skutkových zistení vyvodil správne právne závery, keď aplikoval správne právne predpisy na zistený skutkový stav, ktoré aj správne interpretoval.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťal (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípúštné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offio na prípúštné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

7. Predmetom konania je žaloba na vypratani bytu z dôvodu jeho užívania žalovaným bez právneho dôvodu.

8. Predmetom odvolacieho konania s prihladnutím na obsah podaného odvolania s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného je posúdiť či žalovaný má právny dôvod, ktorý by ho oprávňoval tento byt užívať.

9. Podľa § 387 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

10. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný užíva predmetný byt bez právneho dôvodu, pričom jeho argumentácia týkajúca sa vlastníckeho práva k uvedenej nehnuteľnosti už bola predmetom konania vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava sp. zn. 27C/234/2016, kde sa domáhal určenia vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, ktorá vec bola právoplatne skončená zamietnutím jeho žaloby o určenie vlastníckeho práva, preto ako správne podotkli žalobcovia jedná sa o vec „res iudicata“.

11. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť žiadne nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana (účastník konania) bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

12. Pre rozhodnutie v tejto veci bolo podstatným, že žalovaný užíva byt bez právneho dôvodu a boli tak splnené hmotnoprávne predpoklady pre vypratanie žalovaného z predmetného bytu.

13. Súd prvej inštancie potom vo veci rozhodol správne, keď uložil povinnosť byt vypratať a rozhodol aj o nároku žalobcov 1/ a 2/ voči žalovanému na náhradu trov prvoinštančného konania.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 C.s.p.).

15. Žalobcovia boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. C.s.p.) a vznikol im voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

16. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 369 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

17. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

18. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyselne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).